

Arrest

nr. 62 139 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor eerste verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande S. A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u ten aanzien van Iran geen enkele vrees koestert en dat u uw asielaanvraag volledig baseert op hetgeen uw echtgenote K. A. F. in het kader van haar asielaanvraag reeds aankaarte. Zo verklaarde u net als uw echtgenote dat zij toevallig samen met een collega aan

een manifestatie in Shiraz deelgenomen had en dat, nadat haar collega twee dagen later gearresteerd werd, jullie onderdoken bij een vriend van uw schoonvader. Twee dagen later namen jullie het vliegtuig in Shiraz naar Teheran. Van Teheran trokken jullie per vliegtuig op legale wijze naar Istanboel waar jullie een vals Duits visum voor Europa regelden. Op 9 maart 2011 vroegen jullie in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote, K. A. F. In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een manifestatie in Shiraz waarbij u een bassidji sloeg geenszins in overeenstemming te brengen is met het feit dat u met uw **eigen paspoort** Iran verliet. U verklaarde immers expliciet dat u probleemloos Iran **op legale wijze** kon verlaten. Nochtans werd u zowel op de luchthaven van Shiraz als van Teheran aan een identiteitscontrole onderworpen. Uw uitleg hiervoor, met name dat u snel gereageerd zou hebben, waardoor de autoriteiten u nog niet konden oppakken, is weinig overtuigend, gezien er sinds de manifestatie waaraan u op 6/12/1389 deelnam inmiddels vier dagen en sinds de arrestatie van uw collega M. op 8/12/1389 twee dagen verliepen. Dat u ondanks het feit dat u vreesde net zoals M. gearresteerd te worden, met uw eigen paspoort het vliegtuig in Shiraz en in Teheran nam, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit een aantal ongerijmdheden. Zo is het hoogst merkwaardig dat de bassidji, die door enkele jongeren, M. en u geslagen werd er nog in geslaagd zou hebben om jullie met zijn gsm te filmen terwijl jullie aan het weglopen waren (CGVS, p. 13). Voorts is het bevreemdend dat de Iraanse autoriteiten aan de hand van videobeelden (zoals ondermeer de videobeelden van het gsm-toestel van de bassidji) gesluierde Iraanse vrouwen, zoals u en M., zouden kunnen identificeren (CGVS, p. 13; p. 16), waardoor ze uiteindelijk M. konden arresteren. Verder slopen er een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot die de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vlucht uit Iran nog verder op de helling zetten. Zo verklaarde u dat M.s moeder u **op uw gsm** opbelde om u te verwittigen dat M. opgepakt werd (CGVS, p. 17), terwijl uw echtgenoot zei dat u **op de vaste lijn** en dus niet op uw gsm opgebeld werd (CGVS echtgenoot, p. 10). Waar uw echtgenoot zei dat jullie **met uw vaders auto** van bij uw vader thuis naar zijn vriend I. reden (CGVS echtgenoot, p. 11), beweerde u echter dat jullie **een taxi** namen (CGVS, p. 24). Ten slotte zei u dat uw broers jullie **op de luchthaven van Shiraz niet kwamen uitwuiwen** (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot had echter **wel afscheid genomen van twee van uw broers (S. en J.) op de luchthaven van Shiraz** (CGVS echtgenoot, p. 12).

Het feit dat er aan uw beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit uw bijzonder gebrekkige kennis betreffende de demonstratie waaraan u deelgenomen heeft, de (juridische) gevolgen van uw deelname hieraan voor u en de situatie waarin M. zich heden bevindt. Zo wist u niet of er tijdens de manifestatie arrestaties gebeurden en of er doden gevallen waren. U informeerde zich uit schrik ook niet over de afloop van de manifestatie. Uw uitleg waarom u dit niet deed – u was meer bezig met wat Marjan overkomen was en met de vraag waarom u precies deelgenomen had – is weinig afdoende (CGVS, p. 15-16; p. 23). U had immers evenmin veel informatie betreffende M.s arrestatie. U wist enkel dat ze op 8/12/1389 gearresteerd werd, maar hoe de situatie sindsdien evolueerde wist u niet. Gevraagd of u demarches ondernomen had om meer over haar situatie te vernemen, antwoordde u dat u enkel via uw vader informatie kon inwinnen, maar dat hij geen vragen wilde beantwoorden (CGVS, p. 20). Dit is echter evenmin een afdoende uitleg, omdat uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs geen enkele poging ondernomen heeft om via M. moeder informatie over M. te verkrijgen. U verklaarde dat u haar niet durfde op te bellen uit schrik dat de telefoon gecontroleerd wordt en uit schrik dat ze dan gearresteerd zou worden. Geconfronteerd met het feit dat M. moeder na haar dochters arrestatie blijkbaar geen schrik had om u op te bellen, repliceerde u op weinig afdoende wijze dat u toen nog in Iran was en dat u haar, nu u in het buitenland bent, in problemen zou kunnen brengen. Bovendien wist u niet hoe de Iraans-Belgische relaties precies verlopen (CGVS, p. 20-21). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt waarom u niet over meer informatie betreffende

M.s situatie zou kunnen beschikken. Voorts wist u niet of de autoriteiten nog bij u thuis langsgekomen waren en of er juridische documenten bij u thuis of bij uw vader toegekomen waren. U wist dit niet omdat uw vader niet wilde dat u vragen stelde. U moest zwijgen (CGVS, p. 19). Dat uw vader u geen informatie wou geven, valt echter moeilijk te rijmen met het feit dat hij alles in het werk stelde om uw reis naar België te regelen (CGVS, p. 14). Dat u geen informatie betreffende uw persoonlijke situatie en betreffende M.s situatie heeft, is erg bevreemdend, gezien u, zoals reeds aangehaald, probleemloos het land kon verlaten. Gevraagd waaruit u dan afleidde dat u heden wél door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt, antwoordde u in weinig overtuigende algemene bewoordingen dat u het systeem in Iran kent en dat ze M. ook arresteerden. U gaf evenwel geen enkele concreet element waaruit u de door u beweerde vervolging van u door de Iraanse autoriteiten kon afleiden (CGVS, p. 11). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte en zich hierover ook niet diepgaand en grondig geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde paspoort kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit document toont immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit aan, niets meer."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde paspoort kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit document toont immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit aan, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande K. A. F.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U was directrice van een kleuterschool. Samen met uw collega M. K. deed u op 6/12/1389 (Iraanse kalender; stemt overeen met 25 februari 2011 in de Gregoriaanse kalender) inkopen. Toevallig raakten jullie betrokken bij een demonstratie vlakbij de slaappleaats van de studenten. De ordediensten kwamen hardhandig tussen en gebruikten ondermeer traangas. Daarop maakten jullie zich uit de voeten. Plots zagen jullie een meisje die hard door een bassidji (Mobilisatie der Verdrukten) aangepakt werd. M. en u besloten haar te ontzetten. De bassidji schold jullie uit en daarop werden jullie zo uitzinnig van woede dat jullie op hem sloegen. Enkele jongeren die vlakbij jullie stonden kwamen jullie te hulp. Jullie vluchtten snel weg. Twee dagen later, op 8/12/1389 (27 februari 2011) belde M.s moeder u 's avonds op. In paniek deelde ze u mee dat haar dochter opgepakt was. Meer zei ze niet. U contacteerde ogenblikkelijk uw vader die jullie aanspoorde direct jullie spullen en jullie paspoorten samen te rapen en naar hem te komen. Na een tweetal uren bracht uw vader u van bij hem thuis naar zijn vriend, een zekere I., van bij wie jullie twee dagen later naar de luchthaven in Shiraz gebracht werden. Daar namen jullie met jullie eigen paspoort het vliegtuig naar Teheran waar jullie de volgende dag het vliegtuig naar Istanboel (Turkije) namen. Tijdens jullie verblijf aldaar regelde jullie smokkelaar een vals visum in jullie paspoort. Na een week in Turkije namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie op 9 maart 2011 asiel aanvraagden. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er een zware straf te krijgen. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een manifestatie in Shiraz waarbij u een bassidji

sloeg geenszins in overeenstemming te brengen is met het feit dat u met uw **eigen paspoort** Iran verliet. U verklaarde immers expliciet dat u probleemloos Iran **op legale wijze** kon verlaten. Nochtans werd u zowel op de luchthaven van Shiraz als van Teheran aan een identiteitscontrole onderworpen. Uw uitleg hiervoor, met name dat u snel gereageerd zou hebben, waardoor de autoriteiten u nog niet konden oppakken, is weinig overtuigend, gezien er sinds de manifestatie waaraan u op 6/12/1389 deelnam 1 inmiddels vier dagen en sinds de arrestatie van uw collega M. op 8/12/1389 twee dagen verliepen. Dat u ondanks het feit dat u vreesde net zoals M. gearresteerd te worden, met uw eigen paspoort het vliegtuig in Shiraz en in Teheran nam, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit een aantal ongerijmdheden. Zo is het hoogst merkwaardig dat de bassidji, die door enkele jongeren, M. en u geslagen werd er nog in geslaagd zou hebben om jullie met zijn gsm te filmen terwijl jullie aan het weglopen waren (CGVS, p. 13). Voorts is het bevreemdend dat de Iraanse autoriteiten aan de hand van videobeelden (zoals ondermeer de videobeelden van het gsm-toestel van de bassidji) gesluierde Iraanse vrouwen, zoals u en M., zouden kunnen identificeren (CGVS, p. 13; p. 16), waardoor ze uiteindelijk M. konden arresteren. Verder slopen er een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot die de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vlucht uit Iran nog verder op de helling zetten. Zo verklaarde u dat M.s moeder u **op uw gsm** opbelde om u te verwittigen dat M. opgepakt werd (CGVS, p. 17), terwijl uw echtgenoot zei dat u **op de vaste lijn** en dus niet op uw gsm opgebeld werd (CGVS echtgenoot, p. 10). Waar uw echtgenoot zei dat jullie **met uw vaders auto** van bij uw vader thuis naar zijn vriend Izedi reden (CGVS echtgenoot, p. 11), beweerde u echter dat jullie **een taxi** namen (CGVS, p. 24). Ten slotte zei u dat uw broers jullie **op de luchthaven van Shiraz niet kwamen uitwuiwen** (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot had echter **wel afscheid genomen van twee van uw broers (S. en J.) op de luchthaven van Shiraz** (CGVS echtgenoot, p. 12).

Het feit dat er aan uw beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit uw bijzonder gebrekkige kennis betreffende de demonstratie waaraan u deelgenomen heeft, de (juridische) gevolgen van uw deelname hieraan voor u en de situatie waarin M. zich heden bevindt. Zo wist u niet of er tijdens de manifestatie arrestaties gebeurden en of er doden gevallen waren. U informeerde zich uit schrik ook niet over de afloop van de manifestatie. Uw uitleg waarom u dit niet deed – u was meer bezig met wat M. overkomen was en met de vraag waarom u precies deelgenomen had – is weinig afdoende (CGVS, p. 15-16; p. 23). U had immers evenmin veel informatie betreffende M.s arrestatie. U wist enkel dat ze op 8/12/1389 gearresteerd werd, maar hoe de situatie sindsdien evolueerde wist u niet. Gevraagd of u demarches ondernomen had om meer over haar situatie te vernemen, antwoordde u dat u enkel via uw vader informatie kon inwinnen, maar dat hij geen vragen wilde beantwoorden (CGVS, p. 20). Dit is echter evenmin een afdoende uitleg, omdat uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs geen enkele poging ondernomen heeft om via M.s moeder informatie over M. te verkrijgen. U verklaarde dat u haar niet durfde op te bellen uit schrik dat de telefoon gecontroleerd wordt en uit schrik dat ze dan gearresteerd zou worden. Geconfronteerd met het feit dat M.s moeder na haar dochters arrestatie blijkbaar geen schrik had om u op te bellen, repliceerde u op weinig afdoende wijze dat u toen nog in Iran was en dat u haar, nu u in het buitenland bent, in problemen zou kunnen brengen. Bovendien wist u niet hoe de Iraans-Belgische relaties precies verlopen (CGVS, p. 20-21). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt waarom u niet over meer informatie betreffende M.s situatie zou kunnen beschikken. Voorts wist u niet of de autoriteiten nog bij u thuis langsgekomen waren en of er juridische documenten bij u thuis of bij uw vader toegekomen waren. U wist dit niet omdat uw vader niet wilde dat u vragen stelde. U moest zwijgen (CGVS, p. 19). Dat uw vader u geen informatie wou geven, valt echter moeilijk te rijmen met het feit dat hij alles in het werk stelde om uw reis naar België te regelen (CGVS, p. 14). Dat u geen informatie betreffende uw persoonlijke situatie en betreffende M.s situatie heeft, is erg bevreemdend, gezien u, zoals reeds aangehaald, probleemloos het land kon verlaten. Gevraagd waaruit u dan afleidde dat u heden wél door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt, antwoordde u in weinig overtuigende algemene bewoordingen dat u het systeem in Iran kent en dat ze M. ook arresteerden. U gaf evenwel geen enkele concreet element waaruit u de door u beweerde vervolging van u door de Iraanse autoriteiten kon afleiden (CGVS, p. 11). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte en zich hierover ook niet diepgaand en grondig geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde paspoort kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit document toont immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit aan, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen niet rechtsgeldig werden betekend. Ze merken op dat de kennisgevingsakte een standaardformulier betreft waarin met vernoeming van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar twee termijnen: dertig dagen en vijftien dagen. Aldus is het onmogelijk te weten welke van deze twee termijnen van toepassing is.

De termijn van gemeenrecht is dertig dagen. De termijn van vijftien dagen is uitzonderlijk voorzien voor asielzoekers die zich in een "*welbepaalde plaats*" bedoeld door artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevinden.

Verzoekers verwijzen verder naar artikel 2, 4° (*i.e.* artikel 2, §4 van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur) luidens hetwelk elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen vermeldt; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang.

Gezien het een termijn betreft die afwijkt van het gemeenrecht, had dit duidelijk in de beslissing moeten staan.

2.2. Verweerder werpt op dat de vordering onontvankelijk *ratione temporis* is.

Artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, moet worden ingesteld binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de betreffende beslissing. Overeenkomstig artikel 57/8 van de vreemdelingenwet kan de beslissing door de commissaris-generaal ter kennis worden gebracht aan de persoon zelf van de asielzoeker per bode tegen ontvangstbewijs.

Artikel 39/57, §2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, de beroepstermijn begint te lopen vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of weigering van ontvangst.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.

De bestreden beslissingen werden per bode betekend op maandag 11 april 2011. De beroepstermijn begint te lopen de dag nadat deze beslissingen ter kennisgeving werden aangeboden. Aldus is dinsdag 12 april 2011 de eerste dag van de termijn. Met toepassing van artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet was dinsdag 26 april 2011 de laatste nuttige dag voor de indiening van het verzoekschrift. Nu het verzoekschrift slechts op dinsdag 10 mei 2011 ter post werd aangeboden, is de vordering laattijdig.

Waar verzoekers beweren dat de bestreden beslissingen niet rechtsgeldig werden betekend, repliceert verweerder dat dit niet ernstig is. Zo wijst verweerder erop dat, zoals verzoekers overigens zelf aangeven in hun verzoekschrift, de kennisgevingsakte duidelijk de verschillende modaliteiten én de termijnen weergeeft binnen dewelke verzoekers beroep kunnen indienen tegen de bestreden beslissing. In deze kennisgevingsakte staat dan ook uitdrukkelijk vermeld dat, overeenkomstig artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, het beroep ingediend tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, of die ter beschikking is gesteld van de regering, binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de betreffende beslissing moet worden ingesteld. Verzoekers halen in hun verzoekschrift bovendien zelf

aan dat zij moeten worden beschouwd als op “een welbepaalde plaats” te wonen. Bovendien wijzen verzoekers er in hun verzoekschrift ook uitdrukkelijk op dat de termijn waarbinnen zij beroep hadden moeten indienen, een termijn betreft die afwijkt van het gemeenrecht dit terwijl de termijn van gemeenrecht dertig dagen betreft. Verzoekers geven aldus zelf toe te weten dat de voor hun gangbare beroepstermijn vijftien dagen betrof.

Volledigheidshalve wenst verweerder nog op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de bestreden beslissingen ook effectief op 11 april 2011 hebben ontvangen, temeer daar beiden op die datum een ontvangstbewijs hebben ondertekend.

2.3. Artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Er wordt niet betwist dat verzoekers zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissingen bevonden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen op maandag 11 april 2011 aan verzoekers per bode werden betekend, waarbij door hen een ontvangstbewijs werd ondertekend.

De stelling van verzoekers dat de bestreden beslissingen niet rechtsgeldig werden betekend, kan niet worden aangenomen. De documenten van 11 april 2011, waarbij de bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis werden gebracht, vermelden immers de beroepsmogelijkheid, de instantie bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen. Het is vervolgens aan verzoekers om te bepalen welke de op hen toepasselijke termijn is. Zij weten dat zij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, daar waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan niet noodzakelijkerwijs op de hoogte is of moet zijn.

Met toepassing van artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet moest het beroep tegen de bestreden beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de vijftien dagen na de kennisgeving ervan.

Deze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Met toepassing van artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat ingeval van een kennisgeving door afgifte tegen ontvangstbewijs de beroepstermijn begint te lopen vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst, is derhalve dinsdag 12 april 2011 de eerste dag van de beroepstermijn, zodat dinsdag 26 april 2011 de vervaldag is.

Het op 10 mei 2011 ingediende beroep is laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

De exceptie is gegrond.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER